

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Albánská republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2025, č. j. CPR-54011-3/ČJ-2024-930310-V235, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Žalobě **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. CPR-54011-3/ČJ-2024-930310-V235, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 7. 10. 2024, č. j. KRPU-223230-67/ČJ-2023-040026, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy“). Dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států do 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek dle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh žalobce odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj představoval nenahraditelnou újmu, neboť by byl nucen opustit území České republiky, musel by odcestovat do Albánie, nesměl by se tři roky vrátit, a nemohl by se tudíž podílet na výchově jeho dvou nezletilých dětí a byl by narušen jeho rodinný život, čímž by došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k porušení práv dle čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte (sdělení č. 104/1991 Sb.) – právo na ochranu rodinného života a nejlepší zájem dítěte. Podotkl, že ode dne 18. 12. 2023 žije ve společné domácnosti se svojí družkou (B. D.), nezletilou dcerou (L. D., narozená dne X) a nezletilým synem (R. D., narozený dne X) – všichni státní občané České republiky, rovněž žije ve společné domácnosti s další nezletilou dcerou družky (E. D., narozená dne X). Žalobce se podílí na výchově a výživě uvedených dětí. Žalobce nesouhlasil s tím, že by mohl pomocí komunikace na dálku prostřednictvím internetu řádně plnit svoji rodičovskou odpovědnost. Podle žalobce by jej jeho děti nemohly ani následovat do Albánie, neboť tam nemají žádné vazby, neumí albánsky a byly by vytrženy z jejich prostředí včetně českého vzdělávacího systému. Požadavek na vycestování družky žalobce a dětí do Albánie by představoval nepřiměřený zásah do jejich soukromého života. Vycestování by si navíc nemohli dovolit z finančních důvodů, neboť družka nepracuje a rodina žije ze sociálních dávek a žalobce by v Albánii nevydělával dostatek peněz. Žalobce zdůraznil, že jej Německo zařadilo do Schengenského informačního systému na období od 20. 11. 2023 až do 27. 10. 2028, protože po tuto dobu má žalobce znemožněn vstup do členských států. Uvedený záznam brání žalobci po uvedenou dobu v návratu v rámci bezvízového styku. Žalobce uvedl, že by pro vstup na území potřeboval, aby Česká republika zvláštním postupem zrušila jeho záznam v Schengenském informačním systému, k čemuž však nebylo přistoupeno. S ohledem na výše uvedený záznam a nemožnost návratu žalobce konstatoval, že bez přiznání odkladného účinku žalobě, by případný úspěch ve věci pro něj byl toliko formální, neboť by se i přes úspěch ve věci nemohl do České republiky vrátit. Žalobce podotkl, že v jeho případě bude mít opuštění území stejné následky, jako kdyby mu byl uložen zákaz pobytu spolu se správním vyhoštěním, jehož uložení bylo v řízení shledáno nepřiměřeným. Žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-56, a uvedl, že ukončení rodinného soužití by bylo vážným zásahem a míra újmy by se neměla posuzovat ve vztahu k období, kdy byl žalobce uvězněn v Německu, ale k období následujícímu po propuštění z vězení, kdy žalobce opět žil ve společné domácnosti s rodinou. Žalobce poukázal na skutkově obdobné případy jiných cizinců, jejichž žalobám soud odkladný účinek přiznal – usnesení NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 3 Azs 140/2024-29, ze dne 10. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-56, 21. š. 2025, č. j. 9 Azs 59/2024-39, a ze dne 14. 11. 2024, č. j. 9 Azs 206/2024-19.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby soud nepřiznával žalobě odkladný účinek, neboť by to bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území České republiky (území členských států) zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád. Má-li být podle žalované správní opatření ve formě povinnosti opustit území členských států při zjištění neoprávněnosti pobytu na území České republiky opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání (projednání) protiprávního jednání. Poukázala na skutečnost, že žalobce není držitelem platného pobytového oprávnění, neboť předchozí povolení k trvalému pobytu mu bylo zrušeno. Upozornila, že žalobce byl v letech 2016 až 2023 uvězněn v Drážďanech pro závažnou drogovou trestnou činnost, přičemž po uvedenou dobu neplnil roli rodiče. Dále žalovaná sdělila, že páchání trestné činnosti v jiném členském státě a následný záznam v Schengenském informačním systému není takovou skutečností, která by trvale omezila vstup žalobce na území České republiky, neboť státním příslušníkům třetích zemí, kteří nesplňují jednu nebo více podmínek vstupu na území členských států, může členský stát povolit vstup na své území (z humanitárních důvodů, z důvodů národního zájmu, a nebo

vzhledem ke svým mezinárodním závazkům) a následně o tomto povolení vstupu na své území uvědomí ostatní členské státy. Deklarovala, že právo na respektování soukromého a rodinného života cizince stanovuje Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem.

4. Podle ustanovení § 73 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění je prokazováno žalobcem, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samého žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že žalobcův majetek se zmenší, a tím bude žalobci způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.
6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě lze vyhovět.

7. Již samotné rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území, je schopno mu způsobit újmu, neboť toto rozhodnutí by vedlo k vycestování žalobce z území České republiky. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobce byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť zásah do práv žalobce by byl podstatný, jelikož by území České republiky musel opustit ještě předtím, než by soud rozhodl o jeho žalobě.
8. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se týká toliko žalobce. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
9. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem dle § 73 odst. 2 s. ř. s. V daném případě byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států, neboť žalobce dne 18. 12. 2023 od 00:01 do 11:30 hodin pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a nebyly u něj shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
10. Současně bylo z napadeného rozhodnutí zjištěno, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států pro drogovou trestnou činnost s platností záznamu od 20. 11. 2023 do 27. 10. 2028, přičemž vyhláshujícím státem je Německo.
11. Soud nijak nepředjímá správnost skutkového zjištění správních orgánů, resp. zda správní orgány zjištěný skutkový stav správně právně vyhodnotily, neboť tato otázka je předmětem jedné ze žalobních námitek. Soud v této fázi řízení nicméně konstatuje, že pobývání žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění v rozsahu necelého jednoho dne, které je žalobci vytýkáno, není takového charakteru, aby bylo možno konstatovat, že další pobyt žalobce na území České republiky, bude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V porovnání s újmou, která hrozí žalobci pro jeho vycestování z území České republiky a nemožnost opětovného vstupu na území členských států do 27. 10. 2028 v souvislosti se záznamem uvedeným v Schengenském informačním systému, který má za následek, že by i případný konečný úspěch ve věci pro žalobce neznamenal možnost návratu na území členských států, kde má žalobce členy rodiny, a dosavadní délkou pobytu žalobce na území České republiky (na základě povolení k trvalému pobytu od 25. 4. 2005 do 19. 10. 2023) se nejedná o nepřiměřené narušení důležitého veřejného zájmu, pokud žalobce bude moci na území České republiky setrvat do doby, než soud o jeho žalobě rozhodne.
12. Podstatné v tomto ohledu je i to, že ani žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku neuváděla žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že pro ochranu veřejného zájmu je zcela nezbytné, aby žalobce urychleně opustil území České republiky. Soud v tomto kontextu zároveň podotýká, že podle ustanovení § 73 odst. 5 s. ř. s. usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Poukáže-li tedy žalovaná na takové okolnosti následně, může soud své usnesení o tom, že žalobě byl přiznán odkladný účinek, zrušit.

13. Z listin doložených k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (žákovská knížka dcery žalobce, elektronická pozvánka na třídní schůzky, potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání družky žalobce) soud nezjistil žádné nové podstatné skutečnosti stran naplnění podmínek přiznání odkladného účinku žalobě.
14. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, a podané žalobě odkladný účinek přiznal.
15. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) *per analogiam* až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobci) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
16. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: 3703-3024411/0710, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: 4249000825.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 19. května 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce